

faa Henseende gjort opmærksom paa, at det var aldeles uforudsete Tilfælde, som havde medført, at man havde maattet anvende betydelig større Summer paa Flaadens Vedligeholdelse end calculeret, og at dette atter ligefrem havde havt til Følge, at man ikke havde kunnet anvende saa store Summer paa nye Skibes Bygning, som der havde været forudsat. Jeg seer ikke i den ærede Statsrevisors Bemærkninger herimod den mindste Smule, der godtgjør, at der har været nogen Grund til at føre Anke over Marinens Regnskaber, fordi et saadant Tilfælde er indtruffet. Jeg seer ikke, hvorledes man kan bebrejde den daværende Marineminister, at han ikke havde forudset saadanne Tilfælde, som vare uforudseelige. Jeg vil imidlertid ikke gjerne føre denne Diskussion længere paa denne Maade, men jeg vil derimod tillade mig at vende Sagen om og for det høie Thing fremhæve, at jeg for mit Bedkommende finder, at den Betænkning, som for 18⁶⁶/₆₇ er afgiven af Statsrevisionen om Marinens Regnskab, er affattet paa en meget uheldig Maade og paa en Maade, som aldeles ikke kan bidrage til at skaffe Sammenarbejdet tilveje imellem Ministeriet og Revisionen. Jeg skal navnlig med Hensyn til dette Punkt gjøre opmærksom paa, at det netop forekommer mig, at der fra Marinebestyrelsens Side i sin Tid er vist al mulig Omsigt, idet den sagde, at man efter tidligere Aars Erfaring til Flaadens Vedligeholdelse brugte 85,000 Rb., men at man for det Aar, som forestod, troede at maatte sætte en større Sum i Genhold til de Overslag og Undersøgelser, som vare gjorte over de Reparationer, som maatte foresalde i Aarets Løb, hvorfor man forhøiede Summen til 125,000 Rb. At Alt dengang blev udført i Hastværk og under Forhold, hvor der ikke var nærmere Leilighed til at gaae tilbunds i Sagen, er bekjendt nok. Man vidste jo, at Sagen meget snart skulde til Forhandling i Thinget, og at et noiagtigt Overslag altsaa ikke kunde gjøres. Jeg tror, at hele den Bessyldning, som er bleven grundet paa det nu omtalte Punkt, og som af Statsrevisionen er fremsat paa en ganske forunderlig Maade, maa falde bort af sig selv. Naar den ærede

Statsrevision har sagt, at jeg ikke vilde give nærmere Oplysninger, da er det jo efter det hele Forhold klart, at jeg ikke kan give saadanne. Jeg har i sin Tid tilbudt Statsrevisionen at faae de fornødne Oplysninger confidentialt, idet jeg sagde, at jeg ikke vilde have dem offentliggjorte, men deri ligger, at jeg ikke kan fremsætte dem her i Thinget, thi saa blive de jo offentliggjorte. — Det er det første Punkt, som jeg ønsker at fremhæve. Det andet Punkt, som jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, er den Uoverensstemmelse, som i Statsrevisionens Betænkning er angiven at finde Sted mellem Lønningerne til omtrent 800 af Søetatens faste Mandskab, og det Resultat, som fremkommer ved at udregne, hvormange Dage og Timer disse Folk have arbejdet paa Bærftet, og hvor Meget der altsaa er taget til Indtægt af deres Arbeidskraft. Hele dette Spørgsmaal findes omhandlet i Statsrevisionens Betænkning Side 117—119, og man vil der finde aftrykt Ministeriets Skrivelse, hvori det gjøres Regnskab for, hvori den antager, at den omhandlede Uoverensstemmelse er begrundet. Side 119 kommer Statsrevisionen ikke bestemt mindre til den Slutning, at, naar den har fradraget c. 6,097 Rb., der ere udbetalte i Alderstilleæg og Douceurer, bliver der henved 9,000 Rb. tilbage, „om hvilke der“ — som den udtrykker sig — „kun høves meer eller mindre ubestemte Formodninger af Beregningscontoiret, men ingen udtrykkelig Udtalelse af Ministeriet“. Ministeriet har, som sagt, sendt den ny nævnte Skrivelse til Revisionen og gjort dette med den Bemærkning, at det haaber, at Statsrevisionen vil finde samme fyldestgjørende, skjøndt det erkender, at den ikke indeholder et aldeles noiagtigt Regnskab; det har derhos fremhævet det deri omhandlede Sygeantal, og at der havde været mange Syge — og man kommer meget nær til Sygeantallet ved at regne det til omtrent 3 pCt., skjøndt det ikke er anslaaet paa denne Maade i Skrivelsen, men beregnet efter Opgivelserne fra Bærftedderne. — Revisionen har imidlertid i sin Betænkning desaaaget ikke taget Hensyn til, at nogen Mand har været syg; den har betragtet Alle som raske Folk og derfor forlangt